

Ens trobem al Ramassar a 2/4 de 8 del matí. Quan hi arribo en Josep Roca, en Josep Carbonell, en Joan Corbera, en Pep Comas, l'Ismael Porcar i en Miquel Bramona estan planificant la sortida. Tenim previst d'anar a des de Santa Cecília pel costat oest fins a Sant Jeroni i tornar per l'ermita de la Trinitat. Avui en Joan Arenas i en Josep Oranias no han vingut, no estan del tot catòlics. Recollim en Jaume Ventura a Palou.

El dia és presenta gris, molt gris. El meteoròlegs ho han anunciat, però tenim esperança que la pluja que ha arribat a les terres de Lleida i Tarragona no ens afecti.

Pel trajecte va plovent, millor dit plovisquejant sense parar. No fa una gran xàfec, però plou de forma continuada. Quan arribem a Santa Cecília l'ambient no ens acompanya, estem resignats, però volem fer els deures. A les 9 del matí tothom es posa en marxa, sense dubtes, però tampoc amb gaires alegries. Fa dies que no anem d'excursió amb motiu de la setmana santa i un dia plujós que ens quedarem a Can Vila de Granollers a esmorzar.

La ruta ens porta a través d'unes escales al GR-172. Travessem amb molta cura per unes relliscoses roques, mullades per la pluja. Malgrat només plovisqueja, la vegetació ens deixa xops els pantalons, principalment al que obrim el camí. Quan portem una mitja hora ens adonem que ens hem desviat. La visió és nul·la i davant d'aquell fosc panorama en Pep Comas proposa desistir. Quan tornem veiem amb claredat el rètol que assenyala el Canal de la Llum, que havíem d'haver agafat i que ningú havia vist. Decidim amb els cotxes apropar-nos a l'aparcament. Hi deixem les motxilles i agafem els respectius esmorzars. Comencem una segona excursió. Planera, sense visibilitat, encara que quasi no plou. Està desert. El turisme encara no ha arribat. Trobem algunes autocaravanes i molt pocs autocars. En Joan Corbera ens condueix a un cobert. Prop de l'accés al recinte del

monestir, al bar de la plaça. En Pep Comas surt de la botiga de queviures amb una botella de vi negre, d'ull de llebre, Ramon Roqueta que comparteix amb quasi tothom. Excepció

lògica per no barrejar vi amb cervesa. Després anem a prendre cafè, amb totes les varietats possibles. Amb llet, tallat, sol i –fins i tot- un cigaló.

Quan reprenem la ruta turística anem a visitar el Museu de Montserrat. S’hi accedeix per la placa i cal baixar per unes relliscoses escales. Passem per taquilla a preu de jubilat, i rondinem per la reduïda rebaixa. Contemplem la important i sorprenent col·lecció de pintura antiga i moderna, completades amb icones, orfebreria i peces arqueològiques de l’orient bíblic. A la sortida anem cap al monestir. El dia s’ha aixecat. És clar i veiem nombrosos turistes pel nostre voltant. Som els únics excursionistes. Anem amb la intenció d’escoltar cantar la Salve i el Virolai, però l’escolania està de vacances i els monjos aprofiten l’afluència per adoctrinar-nos en nombroses llengües i fer cantar als assistents. Ens comportem, de veritat, omplim un banc amb respecte i entonem, deixant el pavelló molt alt.

A la sortida fem la fotografia i tornem cap als cotxes. Mentre hi ha qui compra un

pastís de formatge. Durant aquella estona s’ha anat omplint de turistes, principalment estrangers i autocars. Comença el dilema per anar a dinar. És millor anar al Bruc o a Monistrol? Cal valorar quin tram té més corbes. I la intensitat de les mateixes. Hom parla de democràcia. Però anar al cotxe capdavanter té la seves avantatges. I als que ens toca seguir-lo, poc marge de maniobra tenim. O sigui que anem al Bruc. Concretament al restaurant la Llar. Ens munten una llarga taula, tots al mateix nivell que convida a fer tertúlia.

Els plats estrella foren cloïsses amb mongetes i salmó amb salsa rocafort. Observem la quantitat d’armes blanques i de foc. Recordem el darrer dinar fet al mateix restaurant. La taula formada amb dues taules rodones, a les puntes, i una de llarga al mig, que no convidava a la conversa.

Intentem trobar el nom del grup, però no hi ha manera. No som prou creatius. Ho hem de reco-

nèixer. Potser cal admetre que, simplement, som una colla de jubilats. Planifiquem la propera sortida, cap al Puig Lluent. Sortirem a les 7 dels Gorcs per anar a Sant Jaume de Frontanyà.

Josep Maria Farnés
Fotografies: Joan Corbera